

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

Puente, Luis de la

Coloniae Agrippinae, 1616

§. 1.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42916

are. Hoc ego ipsis virtutibus mirabilius iudico.
Italib[us] dicitur: non est res magna, humilem esse cum
quis parui sit: magna tamen virtus est humilitas
honorata: rara autem in terris, aut non sanctitatem *Serm. 45. 18*
non perdere; aut humilitate sanctimonia non ex *Cantic. 42.*
cludi: & difficile valde est, in loco esse excelso, & *circa mediū.*
altum non sapere, res quidem valde inusitata, sed
quo minus visitata, eo gloriosior. Hic autem vir
Dei, magna gloria dignus fuit, eo quod rem ad domum
raram & in virtute praeclaram obtinuerit, con-
seruans humilitatem & nihil amittens sanctita-
tis, nec euangeliscens ex honore & opinione eius.

VIRTVS h[ec] (ut S. Bonaventura ait) res com- *Process. 6.*
plectitur gradus: se ipsum scilicet vitem iudicare; *Relig. cap. 21.*
desiderare ab omnibus talis haberi; nec extollere ex-
donis Dei, quantumvis magnis: & in omnibus tri-
bus fuit insignis P. Balthasar, ut sensim explica-
bimus.

§. I.

PRIMVM, quemadmodum valde illustrabatur cælesti luce in cognitione Dei, eiusque
magnitudinu[m]: ita etiam excelluit in cogni-
tione sui ipsius, & propriæ abiectionis, quæ solet
illam comitari, cum perspicit & agnoscit aliquas
veritates, quibus perfecta humilitas nimirum: qua-
rum una est agnoscere plurimas miseras, quibus
homo ex se ipso subiacet, nisi Deus, aut præfer-
uet, aut eripiat ab eis: in qua veritate agnoscenda
valde fuit illustratus, magnaq[ue] interna sensa
circa illam habit, quæ ipse refert in suo libel- *"Mense Oct." 1574.*
lo. Quodam die mane (inquit) euangelici valde

Ff 4

iucun-

„ iucundus ex quadam cogitatione, & sensu, qua-
 „ lem in mea vita non habueram: agnoscens, quid
 „ sit anima aliqua cum Deo; & quid sine eo: & quod
 „ sine Deo sit psamet deformitas, ipsamet nox, &
 „ ipsamet mutabilitas; est cinerum cumulus ante
 „ facie vehementis venti; est solaris horologij acus
 „ siue lingula, antequam polū rectā respiciat: deniq;
 „ homo sine Deo stultus, & stupidus omnino est: cū
 „ Deo vero omnino contrarius; quia est sicut Deus.
 Et qui tales habebat sensus, cū ē somno vigilabat:
 signū est, si equeter se in huiusmodi cogitationib;
 exercere cum vigilabat: Nec sine causa Deus illi
 iucundum hunc & gratum saporem in eo sensu
 communicauit: nam etsi videatur, insipidum quid
 agnoscere propriarum culparum deformitatem,
 ignorantiarum noctem, instabilitatem decreto-
 rum animi, & quam sit cinis cum vehementes
 tentationum vēti contrā spirant, & irrequietem,
 quam sentit, cum est sine Deo, nec diuinum hunc
 polum respicit: at Deus D. N. nouit has cogitatio-
 nes suauissimè condire ea tranquillitate, quam a-
 anima sentit, hinc videns suam miseriam; inde ve-
 ro ab eadem, si Deo coniungatur, liberari.

D S D I T præterea idem Dominus noster mag-
 gnam huic Patri lucem, ad perpendendos valde
 suos defectus, quamvis paruos; & quam vilem i-
 psum redderent: & præcipue, quod Dei ipsius do-
 na inepta sua mixtura valde defoedarent, ut co-
 stabit ex quadam sensu, quem in suo libello indi-
 cauit, sic dicens: cum peterem à Deo D. N. vt co-
 16. No^u. 1568. „ gitationes, verba, & opera mea purè ad suum di-
 „ uiinum obsequium dirigeret: euigilanti mihi &
 „ semidormienti quadam mane oblatum est, quasi
 in mo-

momento, quod nunquam ego vel cogitare
potuisse, & multò minus petere: nam nulla mea
dispositione præcedente, insignem quendam in-
ternum habui sensum, quod vita nostra spiritua-
lis sit tanquam preciosissima tela aurea: & quem-
admodum in ea non est exigua deformitas quod
filum aliquod rude crassumque inseratur; nec
paruum detrimentum, quod in excellenti & pre-
cioso panno rudis & inepta aliqua raritas appa-
reat: ita non exiguum dñmnum censendum est
mixtura propriarum cogitationum, verborum, &
operum quæ nos assuimus ijs, quæ Deus nobis in-
spirat: quale est quod vni cogitationi, quam diui-
na eius maiestas cordi nostro suggesterit, nos admo-
ueamus ex capite nostro duodecim, quæ illam
obscurent; & vni verbo, quod nobis inspirat, vi-
gintiquatuor inania, quæ nos loquimur, adiun-
gamus, effundendo nos ipsos sine causa & ratio-
ne; & vni operi, quod nobis imponit, quatuor aut
sex nobis ipsis addamus. Tela enim hæc, ut pre-
ciosa sit, texenda est diuinis cogitationibus, ver-
bis, & operibus: quare ijs, quæ ipse inspirat, bo-
num aliud frustum cum eius auxilio addere nos
debet, ut tela crescat: at ex huiusmodi mixturi
rudibus, ac crassis non leue accipit detrimentum:
nam in his externis & materiatis, sensum habe-
mus apertum & acutum: qui in spiritualibus clau-
sus est, & obtusus. Deducamus hoc ex rebus his
externis: certè non leuiter displicet, nostrumque
palatum offendit, quod post singulos bolos ex
fructibus alicuius patinæ aliquid inueniamus
corruptum; & in botro post singula bona grana,
putridum aliud occurrat: quod si ita eueniret in

„omnibus, quæ in mensa nobis apponuntur, surge-
„remus ex ea, iudicantes, nō satis nobis fuisse pro-
„spectum. Similiter, quod in uno lactucarum le-
„cto non nisi sex inuenirentur bona; & in pyro
„fructibus referta, duodecim tantum pyra essent
„aptæ; & in lateritio muro duodecim inueniri la-
„terum ordines nō agglutinatos; & in aliqua ima-
„gine, quam vel unus defectus deformaret, nihil
„inueniri præter unū aliquid in eius facie benè de-
„pictum; & in charta valde alba ac nitida post sa-
„gulas voces esse lituras, & maculas. Hæc non sunt
„exigua detrimenta, nec reddunt res parum viles.
„Tale igitur est animæ malum, à qua Deus inte-
„gram exigit puritatem: quod malum ex mixtu-
„ra oritur cogitationum, verborum, & operum,
„quæ progenies sunt propriæ voluntatis, cum de-
„berent esse diuinæ: non est malum hoc somnianti
„oblatum; sed verum, ab ore Dei prolatum, quod

a Isaiæ 64. „nobis obijcit, quod à vniuersa iustitia nostre
6. „sint quasi pannus menstruatae, & abscondit faciem

Psal. 105. „suam à nobis. Nec hoc est maximum malum, sed
43. „secundum accedit, quod talis vita modusque a-

„gendi noster non humiliet nos: cùm tamen simili-
„agendi modus Patres nostros humiliauerit, vt
„ait Dauid; nec facit nos interius erubescere in
„conspicui ipsius Domini. Artifices illi, quos no-
„minauimus murarium, pictorem, & scribam val-
„de erubescerent coram quibuscumque, etiam vul-
„garibus hominibus, ipsorum defectus aduenten-
„tibus; & nos non erubescimus coram tanto Do-
„mino. Ille non est nobiscum contentus; & nos su-

b Hier. 3. „mus etiam læti, & pacati: b facta est nobis from-
„mulieris meretricis, nolumus erubescere? His ter-
tium

tium accedit malum : quod tot mala & mixtura " adèò vilis non sufficiat ad nos humiliandos : cùm " tamen vel modicum bonum, quod faciamus, abū " dè sufficiat , vt inaniter extollamur, & vel illud " modicum si non omnino pereat, saltē sit etiam " offuscatum. Vel vnum granulum auri, quod vi- " *S. Bernard.*
demus in luto; particula alicuius geminæ simo te- " *Serm. de S.*
cta, flos aliquis multis spinis stipatus pulchra sunt " *Mart.*
bona, sed foetidis & abiectis rebus admixta. quid " turpius ; aut quid magis conterat cor nostrum ? " sensum hunc miseriae nostræ Deus illi est largitus : " quo ille valde se humiliabat, & in suis oculis eru- " bescebat. Et in eundem finem magnum alium de- " dit illi sensum recogitanti de suis defectibus, " sub hac similitudine : Quando tandem disces ³ *Nou. anno*
mundè scribere , & sine litoris ? quando ^{æ-} 1575.
qualiter lineas duces , ac rectè ? quando be- " nè characteres efformabis, celerique manuscri- " bes ? quasi dictum sibi existimaret : adhuc es
infans , & Tyro in virtute : nec didicisti rem ali- " quam facere perfectè.

S V M quoque nihilum dedit ei agnoscendum, " & quam parum nostræ diligentia valeant , vt in obsequio Dei progrediamur ob nostræ disposi- " tionis imbecillitatem, adferēs ad id quod S. Apo- " stolus dixit : c non est volentis neque currentis, sed c *Rom. 9.16.*
Dei miserentis. Dei enim misericordia nos pro- " mouet : cuius non minus est capax qui debilis est,
quam qui fortes esse videntur. Cùm quadam die,
inquit, abiectum valde ac desolatum me viderem:
& anima mea ad Deum sicut terra sine aqua
clamaret : incidit tenera quædam cogitatio:
quam rectè , apteque Deus constituerit , vt,
quidquid

quidquid anima habet, & potest, sit à dulcissima eius manu: ut tūm sit bonum, quod habebit; tūm possit multum habere, & tutò possidere, ipsumq; Dominum largitorem agnoscens, seipsum in redenda ei gloria propterea occupare. Et hinc sensus ille oriebatur, quem percipiebat ex sua à Deo in rebus omnibus dependentia, magnaqué de se

21. Decēb. " ipso diffidentia. Quodam die, inquit, retexit mihi Anni 1575. " Dominus deceptionem meam circa fiduciam in me ipso, in modum videntis aliquod phantasma, " ex quo terretur & obstupecit. Priùs mihi in euē- " tu duarum Missionum ostenderat, me posse cor- " dicitus illi fidere in omnibus; & nunc, quod mihi " ipsi in nullo, nec quoad virtutem, nec quoad sciē- " tia n. In exhortationibus deficiebant mihi verba, " & suspensus hærebam; aduerti, virtutem, quam " illis dabāt, vitam esse ipsius: ideoque decreui me " ipsum deserere, & ad ipsum transire. Vidi clarius " quād digitos mearum manuum, securitatem in " meis periculis, fuisse eius protectionem; meamq; " scientiam in loquendo esse, quod ipse ex sapien- " tia sua mihi dedit; & hanc solam portionem ac " lectionem esse, quæ opus cum lucro faciat, & ita " intellexi, debere nos in rebus omnibus ab ipso, " & infinita eius misericordia dependere.

" DENIQVE : vt in hoc primo humilitatis gradu esset perfectus, concepit Sanctum quendam timorem, ne peccaret; bonumq; amitteret, quod habebat: ne, si amitteret, non posset fortè illud recuperare: qui timor sollicitum valde in eius conservazione faciebat. Et existimans, quasi nihil es- set, quod haberet; sequē esse valde in initijs, opta- bat semper ulterius progredi, iuxta illud Eccle- siastici

fastici de viro humili: d. *cum consummauerit ho-* d Eccl. 18. 6.
mo, tunc incipiet; quasi non incepisset. Et hinc de-
fideria illa oriebantur, quibus petebat à Deo, vt
ipsum ad se conuerteret, quasi conuersus non es-
set. Erefert ipse in suo libello, quod in mense
Februarij Anni 74. cum iam adeò profecisset, vt
superius vidimus, oranti inciderit dubium, an Deus
vellet ipsum conuertere? sed expeditum id fuisse
interno quodam sensu de fiducia in Dei miseri-
cordia; posito exemplo in se ipso: si quis, inquit, " "
te offendisset, & aduerteret se malè fecisset: an non " "
tibi placeret? omittim. Quod si lux & cognitio e- " "
ius iniuriæ faceret illum erubescere ac dolere; " "
sequi subiçere cuius poenæ in satisfactionem ob " "
talem culpam admissam, subeundæ; cuperetque " "
ac statueret non repetere similem stultitiam: An " "
non multò amplius gauderes? procul omni dubio: " "
Quod si per se ipsum ad hoc præstandum non suf- " "
ficeret, an non eum iuuares, vt coœcitatem suam " "
agnosceret, & animum ad hæc omnia præstan- " "
da conciperet: saltem quod ad te ipsum spectat, ad " "
iniuriam dico tibi illatam? ita certè. Quod si in- " "
jiurius ille, esset tibi valde obstrictus, tuqué opta- " "
res ab illo diligi, emique ad tuam amicitiam re- " "
dire: id ipsum tu desiderares, & vt faceret adiuua- " "
res dupli nomine, tum propter tuam iniuriam; " "
tum propter ipsius perditionem: nam ex tali eius " "
conuersione, pro iniuria tibi illata satisficeret, e- " "
iusque ruina repararetur. Si igitur tu hæc omnia " "
erga eum, qui te offendit, fecisses: quomodo du- " "
bitas, Deum idem velle de te, & libenter visurum, " "
quod à peccando desistas, ad eum te conuertas, at- " "
tendas stultitiam tuam, eamq; defleas, teque sub- " "
ijcias

„ijicias omni pœnæ & satisfactioni, quam à te re-
 „quisuerit, & donec ad eum peruenias gradum, ut
 „vel solum, de recidiuo in similem, aut etiam mi-
 „norem offensionem cogitans, contremiscas? quod
 „si tu inferentes tibi iniuriā in his omnibus velles
 „iuuare: cur diffidis Deum suos adiuturum?
 „&, cùm ad se redierint, recepturum; primum
 quidem propter se ipsum, deinde propter illos;
 quia ad ipsum spectant, eosque patris instar
 amat, cupitque se ab omnibus amari. Hac ra-
 tione animabat se humilis hic Pater: nam vera
 humilitas non est timida, nec animum abiecit, aut
 desperat: potius, quò suis viribus minus
 confidit, eò fudit amplius Deo; & videns, se
 nihil in se posse, sperat, quòd in Deo poterit
 omnia.

§. II.

AB hoc humilitatis gradu progressus est ad
 secundum, quo gaudebat vilis haberi apud
 alios, & ut talis ab eis tractari. Ac propter
 ea pro viribus tegebat dona à Deo accepta, sive
 naturalia, sive supernaturalia, quæ præstare apud
 homines viderentur. Et cùm in in tuis repugnan-
 tiam aliquam in hoc sentiret, quia videbatur ma-
 gnum quid facere, talia occultando: hæc illi oc-
 „currit cogitatio: an non filius Dei plura occulta-
 „uit, ac dissimulauit? & statim quieuit, & erubuit;
 „maioremque adhibuit curam in occultandis mi-
 „sericordijs Dei erga se, quæ multæ valde erant.
 „Ac propterea paucæ innotuerunt. Contra verò
 „valde fuit promptus ad suos defectus natu-
 rales